

Autor: Ivan Hoffman Jak se dělá historie jsem před dvaceti lety viděl ze dvou metrů. Vděčil jsem za to roli šaška, muzikanta, kterého vrchnost nechala ve své blízkosti a nic před ním neskrývala. Také jsem ale jako šašek viděl historii nikoli zdola, jako statisíce lidí na náměstích, ale shora z tribuny. Zatímco zdola to mohlo vypadat, že důležití jsou ti borci na tribuně, z tribuny bylo jasné, alespoň mně šaškovi, že je to naopak. Důležití byli lidé pod tribunou, kteří si udělali čas a přišli na náměstí svrhnout kompromitovaný režim. Kvůli těm lidem, co se tenkrát odvážili demonstrovat, i dnes soudím, že je co slavit. Současně si ale myslím, že není koho oslavovat. Pokud jde o revolucionáře, jako šašek, co jim viděl do karet, mohu dosvědčit, že pro vás nic neudělali a že jim nic nedlužíte. Svou odměnu za tu chvíli odvahy si náhodní hrdinové z tribun dávno mnohokrát vybrali. Navíc mohou být rádi, že jim dodnes nikdo nepředložil účet za to, co následně zavinili a způsobili. Domluvme se, že potlesk je nepovinný. Kdo po převratu uchopil šanci za pačesy a dnes je za vodou, ať si to zítra užije i s ohňostrojem. Koho ale úspěch nepotkal, i když se poctivě snažil, ať sám sebe přehnaně neobviňuje z neschopnosti a do oslav ať se nenutí. Něco se sice povedlo, ale toho, co se vysloveně nepovedlo, je také dost. A hlavně, už je to pryč. Už slavíme pád minulého režimu dvacet let a pomalu je na čase přemýšlet, jak se zbavit toho dnešního. Ať je šaškovi jeho černý humor laskavě prominut, na jeho názorech stejně houby záleží. V galerii si můžete kromě komentáře poslechnout i píseň Ivana Hoffmana s názvem Slúbili sme si lásku, kterou v listopadu 89 napsal a hrál převážně na slovenských náměstích. <http://news.bbc.co.uk/1/hi/world/europe/7972232.stm> = serie map o pádu sovětského imperia